

האמן כשאמן

יום שישי, 16.9.16, 10:08-11:35

סדנאות האמנים, רחוב האמן 26, קומה 4, סטודיו X

בעוד דקות קרובות יתחיל כאן סבב של "תור לאמן" - מפגשים עם האמנים בסטודיו שלהם.

האמן מאחר. אני מביט סביבי ומהרהר בציטוט של דלז לקראת מותו:

"I don't like house pets, but I do feel something for wild animals. Its because they are always on the lookout. Always on the lookout for signs. This is how I go to the movies, read a book or walk the street. Always on the lookout for signs."

לפתע האמן כאן. האורח ממתין בסבלנות מבלי להתלונן. המפגש נדחה ונפתח ב-11:05. האורח נכנס בביישנות. מגומגם בהליכתו, כל גופו זועק חוסר ודאות, הוא מבזיק סביב מבטים מהוססים ומיד מחביא את מבטו חזרה ברצפה. (מה הוא מסתיר?)

הם מקיפים שולחן גדול. הם מדברים. האמן מסביר משהו. הוא לא מגומגם, האמן, הוא מאומן בדיבורו. (הוא בחוץ או שהוא מאומן בהסתרתו?)

הם מרגישים יותר בנוח. האורח שואל שאלות. עם כל שאלה קולו יציב יותר, בוטח יותר בעצמו. הסקרנות כובשת מרגע לרגע כל חלקיק טריטוריה של מה שעד לפני רגעים ספורים היתה ממלכת ההיסוסים. עכשיו, זוהי כמעט חקירה.

(השיחה הזו – לאן היא הולכת? האם הם יפגשו בה? האם הם יגיעו למקום משותף? האם זו מטרת הפגישה הזו – להפוך לחברים? מה הוא ריקוד הטנגו הזה שאנו צופים בו? החיזור הזה, מה יעדו? מה מחפש האמן ברגע הזה? מה מחפש בו האורח? הם הולכים להעביר משהו ביניהם? אני אספיק לראות זאת ולהבין מה זה היה?)

האם יש פה אחרות? האם לא הגיע האורח מלכתחילה משום שחשב שיפגוש כאן משהו אחר? האם לא קיווה שיקרה כאן משהו, ולו הקטן והעדין ביותר? מה זו ההתרחשות הזו? האם הם לא חוקרים כרגע בדיוק את השאלה הזו?)

הם מתיישבים משני צדיו של השולחן הגדול. האמן מראה איך עושים משהו. האורח לומד לעשות משהו. לכאורה קורה כרגע משהו מאוד טבעי. איזושהי טכניקה חולפת בין האנשים, משהו מחבר ביניהם - איך חורצים בעזרת משהו דבר אחר. מה ניתן לעשות עם הדבר החרוץ.

הא הא הא. הם צוחקים. זוהי אכן כמעט חברות. אולם

הריגול מאוד נוכח. יש איזו מן המתנה באוויר. מצפים למשהו. האורח פה כי משהו עלול לקרות.

האמן עם עצמו כי משהו תמיד עשוי לקרות.

חד פעמיותו של הפשע. רגעותו של החורג והמפתיע.

האמן מחפש, האורח מחפש, הש"ב מחפש. אני מחפש. כולם מחכים לדברמה שיגיע. שידועים שיגיע. שמקווים שיגיע. זהו פרדוקס יווני ישן ולעוס – אם אינך יודע אחר מה אתה מחפש, כיצד אתה אמור לחפש אותו? החיים כתקופת המתנה. הסימנים הופכים לסדרה אינסופית של רגעי מבחן. כל רגע מוכר נחקר בשבע מבטים שמא הוא בעצם לא-מוכר. שמא זהו בעצם סימן שאינו סימן, סימן שהוא סימן שאלה. כל סיטואציה נחשדת בשותפות פוטנציאלית עם מחתרות המפתיע.

האורח יוצא החוצה. אני חושש שמא פספסתי משהו, אולי הרהרתי יותר מדי ולא הבטתי מספיק. אני מציץ בעיניו, אולי הן יעידו, אני מביט בידיו, אחת משחקת במשהו בכיס. אולי יש שם משהו, אולי אלה מפתחות. הוא גבוה יותר משנכנס? האם עיניו פקוחות יותר? האם ליבו? לעזאזל, קשה מאוד לדעת אם הרגיש משהו. קשה לומר אם בכלל היתה כאן התרחשות, אם נוצר קשר עם הארץ האחרת, זו שמעבר לכל זה.

האורח ניגש לסלסלת הפירות. הוא קוטף ענב. הוא זורק אותו אל פיו. עיניו מתכווצות לצדדים, פיו מתעגל בחיוך, הוא מסתובב וצועד לעבר המעלית. (את זכרו של מה הוא חמד עכשיו?) אני רץ בזריזות חשאית מאחורי גבו ותולש ענב מאותו אשכול. הם מצוינים.